

[Orla Møller.]

ville være langt mere interessant at få at vide, hvor det var man på forskellige punkter skulle foretage ændringer på det økonomiske område. Jeg ved da godt, at det konservative folkeparti har fremsat tanker, jeg ved da godt, at venstre har gjort det, jeg ved da også godt de radikale har gjort det. Jeg har siddet med i det spareudvalg, hvor disse ting er kommet til drøftelse. Men det, man kan få lyst til at spørge om ved en debat som den, vi har i dag, det er: hvordan vil det være muligt overhovedet at koble de tre principielt temmelig forskellige holdninger sammen til en økonomisk politik, der kan holde? Jeg skal bare tage et par enkelte eksempler.

Selvfølger er det et dejligt program at have, at man vil skabe skattelettelser, især når de oven i købet er meget store. Men hvad betyder det rent økonomisk, når det drejer sig om forbruget her i landet? Hvilke konsekvenser vil det få for vores betalingsbalance? Det er muligt, man fra venstres side vil fastholde, at der kan findes andre ting til at afbalancere situationen, når man på det boligpolitiske område bare siger: her vil vi altså ikke have nogen indgreb. Men jeg kunne egentlig godt have haft lyst til at se, hvordan hr. Hilmar Baunsgaard på baggrund af det meget fornuftige oplæg, de radikale har på boligområdet, kunne kombinere nogle af disse ting sammen til en fast politik på det økonomiske område. Jeg skal ikke lade være at udtrykke min overordentlig store forundring over, at da vi sad i de sidste forhandlinger — og det drejer sig jo også om økonomiske forhandlinger, når vi snakker boligpolitik — så var det minimum, man kunne blive enige om, noget, der ikke havde med konkrete, positive løsninger at gøre. Det var vel nok, når det kom til stykket, den største skuffelse i denne forbindelse.

Men selv når det er sagt, anser jeg den folketingsssamling, vi nu går ud af, for i hvert fald at have været en af de bedste, jeg personlig har været med til herinde i løbet af den sidste halve snes år, og jeg synes også, at den varsler muligheder for, at vi, trods alt hvad der kan trækkes op af politisk uenighed, har chance for i den kommende folketingsssamling at gøre en virkelig indsats, ikke bare på det økonomiske områ-

de, men også på det økonomiske område med muligheder for at skabe et endnu bedre trivselsmiljø for den danske befolkning.

Poul Schlüter: Jeg har ikke så mange bemærkninger at gøre til økonomiministeren. Han gik ikke særlig dybt ind på de ræsonnementer, jeg havde taget med i mit første indlæg, og jeg forstår det sådan, at økonomiministeren stadig tager ubekymret på situationen og håber det bedste. Det har man jo altid lov til, men jeg tror ikke, det er realistisk. Der er stormsignaler for dansk økonomi. De tendenser til prisstigninger, de tendenser til overophedning, vi har for øjeblikket — kombineret med fastholdelse af et for højt udgiftsniveau og et utåleligt skatteniveau — tror jeg vil bryde ud i endnu lysere lue, når vi nærmer os afslutningen af dette kalenderår.

Men økonomiministeren havde ligesom et trøstens ord alligevel, idet han sagde: der skal nok blive en reallønssstigning i år. Han henholdt sig til økonomiske eksperter, som gik ud på, at den kunne blive på 4 pct. Jeg tror ikke meget på det. Jeg tror, at for de fleste lønmodtagere bliver der ikke noget af det. Jeg nævnte i min tale i formiddags et eksempel på en lønmodtager — eller det kunne være en anden — som havde 60.000 kr. i fjor og får godt 67.000 kr. i år. Jeg kan kun nå til det resultat, at når skattestigning og prisstigning på 7.200 kr. trækkes fra, så bliver der underskud.

Vi kan også tage en lavere indtægt, f. eks. lønnen til en almindelig kontorassistent. Gennemsnitsindkomsten for kvindelige kontorassistenter var i 1972 ca. 29.000 kr., og hvis der her bliver tale om en 12 pct.s indkomstfremgang i år, så er det altså en stigning på ca. 3.500 kr., men værdien af indkomsten falder med godt 1.500 kr. på grund af prisstigningerne, hvis vi sætter dem til 7,5 pct., og så bliver der praktisk talt ingenting tilbage. Der bliver måske en lille femhundredelas. Hvis der er tale om kommuner, der har topbeskatning, så bliver der slet ikke noget til rest. På denne baggrund er det, jeg opfordrer økonomiministeren og regeringen til at se på de samfundsøkonomiske virkninger af dette. Hvis den kontorassistent, vi taler om, og alle andre skal have denne helt ubetydelige indkomstfremgang, hvordan virker det så på arbejdsplad-